

Discourse on Refining the Inner Animal

This discourse of the Alter Rebbe from Likkutei Torah explains how the animal offerings brought in the Temple symbolize the refinement of our own animal character.

Maamar Adam Ki Yakriv: Part 5

Torah study as a unique tool for summoning Divine assistance in one's efforts to refine the inner animal.

וזהו משכני אחריו נרוצה. משכני לשון יחיד הוא אתעדל"ע לעורר האהבה הטבעית שבנפש האלקית. ועמ"ש מענין משיכה גבי בהמ"ז בפ' עקב בד"ה שייכות ברית ותורה לבהמ"ז, והנה עי"ז הנה"א מבררת ג"כ הנה"ב כנ"ל. וזהו אחריו נרוצה לשון רבים בשני הרצונות דנה"א ונה"ב, וזהו יפה את רעיתי כתרצה עמ"ש בד"ה הנך יפה רעיתי. ואח"כ נאמר הביאני המלך חדריו לשון יחיד כי חדריו היינו שיתא סדרי משנה שהן בחי' הגי' חסד דין רחמים ר"ת חדר שמהם נמשך כשר ופסול טמא וטהור חייב וזכאי, והביאני לשון עבר דהיינו כמארז"ל כשהתינוק בבטן אמו מלמדין אותו התורה כולה דהיינו בעוד הנשמה בבחי' עיבור למעלה, ועמ"ש מזה בד"ה והיה לכם לציצית ובד"ה ראה אנכי נותן, ומזה נמשך הכח אח"כ שיאיר לו אור ה' וכח האהבה ויראה להיות משכני דהיינו לפי שמכבר הביאני המלך חדריו. והנה להמשיך אתעדל"ע זו דאדם כי יקריב הוא ע"י עסק התורה שהיא בחינת אדם רמ"ח פקודין רמ"ח איברין ושס"ה ל"ת שס"ה גידים וכמ"ש בד"ה ויאכילך את המן. ולכן ע"י עסק התורה נמשך להיות כי יקריב. וכמ"ש קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה. ועמ"ש בד"ה רנ"י ושמחי גבי כי אתה נרי א"ת הם בחינת אותיות התורה כו' ומ"ש מזה בד"ה ואתה תצוה גבי מאת בני ישראל וזהו שבעסק התורה נאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי ב' פעמים שלום והיינו כמ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב וכמ"ש במ"א בד"ה ביום השמע"צ. כיון שכן נמשך מזה ג"כ בחי' שלום דלרחוק שיהיה נעשה קרוב. וזהו אדם כי יקריב מכם וזהו תשמרו להקריב לי שמור זו משנה שע"ז נמשך להיות להקריב לי. ועמ"ש מזה סד"ה צו את בני"י ואמרת אליהם את קרבני. וברבות בקהלת ע"פ אדם אחד מאלף מצאתי זה משה שבא לאלף דור כו' הה"ד דבר צוה לאלף דור. ועז"נ ג"כ אדם כי יקריב דהיינו ע"י התורה. ועמש"ל בענין משה ידבר כו' וזהו דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב כו' ועי"ז ג"כ אח"כ מן הבהמה תקריבו וכנ"ל והוא ע"י קיום המצות שהמצוה יש לה סגולה פרטית להעלות את נה"ב ולקשרה באור א"ס ב"ה כי צדקה תרומם גוי. וכמ"ש במ"א בד"ה המגביהי לשבת: